

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-09-000 170
Бања Лука, 05.11.2009. године

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Желимира Барића као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића, Горане Микеш, мр Велка Икановића и Реџиба Бегвића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против оптуженог Г.В., због кривичног дјела убиства у покушају из члана 127. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Ж.Б. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-08-000 040 од 10.7.2009. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и његов бранилац, донио је 05.11.2009. године,

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Г.В., и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-08-000 040 од 10.7.2009. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-08-000 040 од 10.7.2009. године, оптужени Г.В. је оглашен кривим због кривичног дјела убиства у покушају из члана 127. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: Кривични законик РС), и за то дјело примјеном одредаба члана 36. став 1., 39. став 1. тачка 1., 40. став 1. тачка 2. и члана 20. став 2. Кривичног законика РС, осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године.

На основу члана 45. став 1. Кривичног законика РС оптуженом је у изречену казну урачунато вријеме проведено у притвору од 19.9. до 26.11.2001. године.

На основу члана 64. став 1. Кривичног законика РС, од оптуженог је одузет пиштољ марке „Берета“ цалл. 22, фабрички број ... са оквиром и десет метака цалл. 22.

На основу члана 98. став 4. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), ослобођен је дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 8. и 11. и става 2. ЗКП-а, и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с приједлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се та пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа, судија извјестилац је изнио стање ствари, бранилац оптуженог је остао код навода и приједлога из жалбе, што је подржао и оптужени, док је републички тужилац на сједници предложио да се жалба браниоца оптуженог као неоснована одбије и побијана пресуда потврди. Исти приједлог је републички тужилац ставио и у писменом поднеску број Ктж-86/09 од 26.10.2009. године.

Испитујући побијану пресуду у границама жалбених основа и по службеној дужности у смислу члана 376. став 1. ЗКП-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Приговори које износи жалба браниоца оптуженог у жалбеном основу побијања пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 8. и 11. и става 2. ЗКП нису основани. Постојање битне повреде из тачке 8. става 1. члана 364. ЗКП ова жалба види у томе да се пресуда заснива на доказу на којем се по одредбама ЗКП не може заснивати, а ријеч је о томе да је пиштољ као средство којим је кривично дјело извршено прибављен на незаконит начин, без да је о томе постојала наредба истражног судије. Тај приговор је неоснован јер се - како то правилно закључује и побијана пресуда у овом случају ради о радњама органа унутрашњих послова које су предузете у складу са одредбама члана 211. став 1. и 4. ЗКП, те су такве радње ових органа у конкретном случају законите.

Приговор исте жалбе да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 364. став 11. такође није основан јер жалба не износи разлоге који би указивали на постојање ове повреде, а овај суд испитујући побијану пресуду поводом жалбе, по службеној дужности у смислу члана 376. став 1. ЗКП није нашао да је ова повреда учињена.

Није почињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 364. став 2. ЗКП, на коју овај суд не пази по службеној дужности, већ само поводом жалбе. Жалба наиме није изнијела разлоге који би указивали да је та повреда почињена, а који би по свом садржају требали бити таквог значаја, да је постојање такве повреде, уз услове које прописује одредба става 2. овога члана, било или могло бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде. У одсуству такве аргументације, овај суд налази да ни ова повреда није почињена.

Чињенична утврђења побијане пресуде су по оцјени овога суда потпуна и правилна и она се не могу довести у сумњу приговорима који се износе у жалби браниоца оптуженог у жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наиме, побијана пресуда је изнијела садржај доказа изведених на главном претресу и правилно их оцјенила на начин који прописује одредба члана 347. став 2. ЗКП. Релевантна чињенична утврђења побијана пресуда је засновала прије свега на исказу општећеног Р.П., те свједока М.Т., Д.И. и Д.М., налазима вјештака др З.Б., специјалисте ортопедске хирургије и др И.Ј., специјалисте офталмолога, те налазу вјештачења пиштоља и пронађених чаура на мјесту догађаја (налаз КТЦ, МУП, Одјељења за ... од 21.9.2001. године под бројем 02-5-1-233-2406-2/01), из којег произилази да је пиштољ марке „Берета“ цалп 22, фабрички број ... исправан, да је из њега могуће извршити испалење метака полуаутоматском палбом, јер су на истом пиштољу исправни механизми за кочење, убацивање метака, окидање и избацивање чаура, те да спорне чауре (три комада), нађене на лицу мјеста, потичу од метака цалп 22, испалених из пиштоља марке „Берета“. Овај пиштољ су Д.И. и Д.М. као овлаштена службена лица МУП-а – ЦЈБ Б.Л. пронашли помоћу металног детектора у воћњаку куће коју користе оптужени и његова ванбрачна супруга Т.М., у ул. ..., а што произилази из записника о претресу од 20.9.2001. године. Ови свједоци су у својим исказима пред првостепеним судом објаснили на који начин су пронашли пиштољ у дворишту, односно воћњаку код породичне куће коју користе оптужени и његова ванбрачна супруга.

О свему томе побијана пресуда је дала ваљано образложење, прије свега са аспекта садржаја исказа ових свједока, све проведене доказе је оцјенила на начин који прописује одредба члана 347. став 2. ЗКП. Такву оцјену проведених доказа у цјелости прихвата и овај суд.

Приговор жалбе браниоца оптуженог у дијелу који се односи на чињеницу да је оптужени у вријеме када је дјело почињено на десној руци имао гипс, те да због тога није могао у тој руци држати пиштољ и пуцати, па ако је у тој руци држао пиштољ и пуцао – како то утврђује побијана пресуда, онда су трагови барутних честица морали бити пронађени на гипсу, а они нису пронађени, по оцјени овога суда се не може прихватити, јер из налаза и мишљења др З.Б., који је првостепени суд прихватио и правилно оцјенио произилази да је оптужени био у стању извршити испалење из пиштоља у ситуацији када пиштољ држи у десној руци, имајући у виду да су у вријеме извршења дјела, саниране посљедице повреде десне руке настале у саобраћајној незгоди од 7.11.1999. године. Медицинска документација из списка указује на исправан закључак побијане пресуде да оптужени на десној руци није имао гипс. Наиме, из налаза и мишљења Амбуланта ... Е. Б.Л. од 3.12.1999. године констатује се да је оптужени задобио повреду у саобраћајном удесу од 7.11.1999. године да је десна подлактица у гипсу, а на контролном прегледу од 24.12.1999. године, предлаже се интензивна физикална терапија у Т., што и по оцјени овога суда упућује на исправан закључак побијане пресуде, да оптужени у вријеме извршења дјела на десној руци није имао гипс. Да га је имао, онда интензивна физикална терапија на контролном прегледу од 24.12.1999. године не би била ни препоручена.

Ни приговор ове жалбе, да оптужени због ослабљеног вида није био у стању прецизно испалити пројектиле у оштећеног, такође није основан, јер из налаза вјештака офталмолога др И.Ј. произилази да је он могао обзиром на стање вида те пројектиле испалити у оштећеног.

И остали приговори жалбе браниоца у основу побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања који се односе на оцјену вјеродостојности исказа у поступку саслушаних свједока такође нису основани, јер је побијана пресуда те исказе правилно оцјенила и о томе дала ваљане разлоге које и овај суд прихвата.

Како жалбени приговори у основу побијања пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка на које указује жалба, нису основани, а нису почињене ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које овај суд пази по службеној дужности у смислу члана 376. став 1. ЗКП, а чињенично стање је утврђено и потпуно и правилно, жалба браниоца оптуженог није основана.

Жалба браниоца не побија пресуду због одлуке о казни ни мјери безбједности одузимања пиштоља, међутим, овај суд је у смислу члана 379. ЗКП испитао ове одлуке, те оцјенио да је казна затвора у трајању од двије године коју побијана пресуда изриче оптуженом у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је дјело извршено. Та казна је изречена примјеном одредаба Кривичног законика РС о ублажавању казне и представља најмању мјеру казне која се по Закону може изрећи за почињено дјело примјеном одредаба о ублажавању казне. Побијана пресуда је изнијела и образложила све околности које су опредјелиле суд да оптуженом изрекне ту казну, а те разлоге у цјелости прихвата и овај суд.

Правилна је одлука суда којом је оптуженом изречена мјера безбједности одузимања предмета из члана 64. став 1. Кривичног законика РС. Сврха изрицања ове мјере је отклањање стања и околности које су биле од утицаја да оптужени почини кривично дјело, а што произилази из одредбе члана 56. став 1. Кривичног законика РС.

Из свих наведених разлога, жалба браниоца оптуженог није основана, због чега је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 384. ЗКП, првостепену пресуду потврдити.

Записничар

Предсједник вијећа

Софија Рибич

Желимир Барић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић